

[Kurt Hansen]

tikken. Det er jo konkret det, der er meningen med dette indgreb i overenskomsterne. Der skal gennemføres en minusløsning, der i altovervejende grad sikrer kapitalejerne og de besiddende i det hele taget den maksimale profit. Med dette indgreb i overenskomsterne skal både de privat og de offentligt ansatte dikteres en kraftig minusløsning. Reallønnen vil falde med mindst 2 pct. om året inden for LO-området, hvis det ikke lykkes for lønarbejderne at gøre indholdet lige så værdiløst som det stykke papir, det er skrevet på.

Det er nu tredje gang i træk, at overenskomsterne afgøres ved et politisk indgreb fra statsmagten. Ud over de forringede arbejds- og levevilkår, som sådanne indgreb har medført, betyder de også en klar undergravelse af, hvad vi i VS anser for værende de faglige organisationers vigtigste opgave, nemlig konstant at arbejde og slås for at skaffe medlemmerne bedst mulige løn- og arbejdsforhold. Det, at den frie forhandlingsret i sig selv er temmelig illusorisk blot derved, at man har en forligsmandslov, der lægger nogle meget stramme og snærende restriktioner for, hvordan overenskomster overhovedet kan indgås, betyder rent faktisk, at når staten går ind på denne måde, som vi oplever det ved overenskomstindgreb, er vi ved at nærme os en samfundsøkonomi, som minder ustyrligt meget om den, man oplever i en række af de totalitære stater. Bl. a. ser vi det som et kendetegn for de fascistiske statsøkonomier. Det er realiteten i den udvikling, som den socialdemokratiske blok har været med til at føre igennem sammen med venstre.

Arbejdsgiverne var ifølge overenskomstindgrebet i 1977 forpligtet til pr. 1. september 1979 at udbetale nogle suspendede dyrtidsportioner, men de kommer nu ikke til udbetaling. Hokusfokus, så bruger man disse penge til at finansiere en længere ferie. Og med dette lille hokusfokusneb har man nået en betydelig billigere løsning for arbejdsgiverne. De suspendede dyrtidsportioner er meget mere værd i kroner og øre, end denne ferie er. Og resten, den del, der bliver tilbage af det, arbejdsgiverne var forpligtet til at betale i henhold til det seneste overenskomstindgreb, kan man frit beholde. Lønarbejderne kommer altså selv til at betale den forlængede ferie og de ekstra grunker, som arbejdsgiverne får på den konto.

De allerlavest lønnede får en forhøjelse af garantibetalingen på 1 kr. 20 øre. Regeringen regner med, at det kommer til at omfatte omkring 30.000–40.000. Efter vores opfattelse er dette skøn temmelig voldsomt overdrevet, ikke mindst fordi arbejdsgiverne har mulighed for, når der er tale om garantibetaling, at lave modregning i stort set alle forskellige former for tillæg.

Som et led i de seneste års indkomspolitik har de lavestlønnede haft den største realløn-snedgang. Denne lille forhøjelse, der er tale om her, bringer ikke de allerlavest lønnede væk fra den tvivlsomme ære, som det rent faktisk er at gå i spidsen, når det gælder om at gå ned i realløn. Godt nok får denne gruppe som omtalt 1 kr. 20 øre på garantilønnen, men vi ved samtidig, at det er de allerlavest lønnede, der rammes hårdest af de finanspolitiske stramninger, som man kan finde på at komme med fra regeringens side.

Den forlængede ferie kan jo heller ikke bruges til at betale de kommende prisstigninger med. Der er altså alt i alt klart tale om en markant reallønssnedgang alene i forbindelse med indgrebet her og den finanspolitiske stramning, som kommer.

For alle dem, der ikke berøres af garantilønnen, og som har svært ved f. eks. at tilkæmpe sig lønforbedringer i form af lønglidning og på anden måde, er der efter regeringens egne tal i skitsen her kun mulighed for en lønstigning på omkring 4–5 pct. Og hvordan skal denne lønstigning så opnås? Ja, den skal Gud hjælpe mig opnås på den måde, at der sker prisstigninger på 6–7 pct., fordi de stigninger, regeringen regner med, er kompensationer for stedfundne prisstigninger; altså er det noget, der foregår på dyrtidsreguleringen, som giver en helt uacceptabel underdækning for allerede stedfundne prisstigninger.

Denne reallønssnedgang på et par procent kommer som nævnt ikke til at stå alene. Det er umuligt på nuværende tidspunkt at vurdere, hvor omfattende den finanspolitiske stramning, som regeringen vil komme med til efteråret, rent faktisk vil være, men der er ingen tvivl om, hvad det er for en retning, regeringen sigter efter. Det er i hvert fald noget, der står ganske klart for mig efter et svar, jeg fik fra finansministeren i går på et spørgsmål om regeringens målsætning omkring betalingsbalanceunderskuddet. Det vil